

Вот пуля пролетела и... «Ага!»

Рецензія на книгу Б. Будзана «Роздуми менеджера»

БОГДАН БУДЗАН

РОЗДУМИ
МЕНЕДЖЕРА

«Ага!» – це реакція у стилі теорії «ага-переживання» Карла Бюлера після прочитання нової книги відомого українського коуча Богдана Будзана. Ні, йдеться не про футбольного тренера, хоча організаторам чемпіонату «Євро-2012» ми б рекомендували прочитати її в першу чергу: може ще не все втрачено і дещо вдасться підправити, користуючись практичними порадами автора. Пан Богдан – коуч, тобто персональний «тренер», або «наставник» у питаннях організації менеджменту. Може, навіть, краще сказати, що він наставник в організації життя менеджерів. Його партнером у цій нелегкій справі стати не так вже й легко. Як говорив Варфоломій Коробейніков: «Это дело под силу только очень состоятельным гражданам». Утім, книга «Роздуми менеджера», яка нещодавно вийшла у видавництві Соломії Павличко «Основи», досить демократично надає таку можливість усім бажаючим.

Ще раз хочемо наголосити: це книга не про те, як організувати менеджмент (управління) великою корпорацією або приватним «свечним заводиком», а про те, як треба жити їхнім керівникам. «Про життя» – саме так і називається перший розділ, у якому автор спільно з найкращими мислителями минулого та сьогодення підводить читача до думки, що «ми бачимо світ не таким, яким він є насправді, а таким, якими ми є». І до розуміння, що «метою життя є життя з метою». Вже на цьому можна було б із вдячністю завершити цю рецензію. Але як же не згадати, що наш коуч ще й надає поради, як створити сценарій свого життя, звертаючи увагу на те, що «помилковий вибір застосування своїх сил і здібностей частіше за все є результатом невимогливого ставлення до себе».

Переходячи до конкретних порад, Б. Будзан закликає «не марнувати часу бездіяльністю». Але це не закликає «пахати» або «вкалувати» у стилі радянських часів: як взірець він наводить приклад одного зі своїх нечисленних партнерів, який має «типовий шестигдинний робочий день», тому що «його самоменеджмент відпрацьований, як швейцарський годинник». Це нагадує випадок із французьким президентом Валері Жискар д'Естеном, який взяв за правило обходити кабінети Енісейського палацу після завершення робочого часу. Деякі «досвідчені» службовці почали навмисно затримуватися на своїх місцях, бажаючи продемонст-

рувати свою «відданість справі». Та прорахувалися: більшість із них невдовзі було звільнено як осіб, «які не відповідали займаним посадам», оскільки не встигали виконувати свої функції в межах встановленого законного часу. Відчуваєте різницю між поняттями «вкалувати» та «працювати»? Якщо ще не відчували – просто знайдіть можливість поїхати у Францію (яка, як відомо, за розміром дорівнює Україні) і порівняти здобутки обох країн. Просто проїдьте дорогами Франції...

«Як же встигнути зробити усю ту безліч справ?» – може запитати український менеджер. «Управляйте своїм часом, – відповідає коуч, – розставте справи за пріоритетами». За принципом Дуайта Ейзенхауера. Що то за принцип? То вже краще звертайтеся до книжки – бо всього не перекажеш. Читайте, навчайтеся і виправляйте свої помилки. Вважаєте, що у вас їх немає? Тож може ви такий успішний менеджер, як Федір Шпиг, що починав створювати банк вартістю у більш ніж один мільярд доларів у кімнаті з одним комп'ютером. Та й той зізнався автору книжки, що правильні рішення йому допомагали приймати неправильні рішення, які він приймав раніше. А може, ви звикли приймати стандартні рішення під впливом стереотипів і саме тому «до вашої сковорідки не потрапляють величезні рибини»?

Про все це легким, захоплюючим стилем розповідає ваш персональний коуч Богдан Будзан: і про бізнес-етику, і про поведінку під час кризи, і про прості людські відносини з видатними особами. Тобто – про життя. І що цікаво: читаючи книгу, постійно відчуваєш, що автор не тільки знає, а й, головне, любить життя, вмів знаходити і показувати уважному читачу його «чудові моменти». А це дорогого варто. Адже «найважливішим екзаменом, особливо з предмету «Менеджмент», все ж таки залишається саме життя». І в цьому з паном Богданом не можна не погодитися.

«А де ж критичні зауваження?», – може запитати нас редактор. І ми відповімо: «А ось той, хто складе цей іспит краще за автора, той нехай і критикує. А ми утримаємося».

**О. М. Шаров, д.е.н., проф.
Т. Д. Шарова, к.е.н., доцент**